

Na titulní straně bookletu prvního CD trampské kapely **Falešná karta** je fotografie lesa prozářeného dlouhými šikmými paprsky pronikajícími větrovým vzrostlých smrků. Proto jsem si poslech schovávala na den plný slunce. Vložila jsem zelený kotouček do přehrávače, usedla nikoli v lese na pasece, ale v zeleni našeho balkonu a na první poslech mě chytlo pět skladeb ze čtrnácti. A to se mi tak často nestává. Napodruhé jsem vzala další čtyři! Už jsem věděla, že je deska moje. Nějak samozřejmě jsem si sedla k počítači a začala datlovat na klávesnici.

Kapela Falešná Karta pochází z Nového Města na Moravě, poprvé zahrála v roce 1995 a své songy představila zatím ve dvou zpěvnících vydaných vlastním nákladem. Na své první CD tedy již měla z čeho vybírat. Čtrnáct písniček trampské muziky navazuje na nejlepší tradice v tomto žánru, na bratry Ryvolovy, HopTrop... a najdeme v nich časem a především posluchači a kamarády prověřenou kvalitu. Ostatně CD

Kamarádům...

je věnováno hlavně jim.

Úvodní píseň *Sedmnáctá míle* navozuje atmosféru celého cedéčka (*Poslední cigáro si zapálím/ poslední sirkou co tu ještě mám/ poslední doušek z láhve dorazím/ naposled svým městu zamávám a dál/ a dál půjdu až na sedmnáctou míli*

). Vydáváme se na vandr, plni očekávání, s touhou po romantice, po nepoznaných *Dálkách*.

Ve stejnojmenné písni už máme jízdenku koupenou a půlnoční vlak s námi uhání (*jak málo stačí naskočit a jet/ ze střechy sledovat celičkej svět/ vlak půlnoční v dálce už duní*).

A skutečně duní. Song

Nepolapitelní

vypráví o jiné cestě, o osudu psanců unikajících ruce zákona (

Jsme ne-po-la-pi-tel-ní/ tomu teda věř/ že dříve uštveš divou zvěř/ ať se třeba přetrhneš/ nás nedostaneš/ jsme ne-po-la-pi-tel-ní

). V písni

Námořník

naopak má hrdina dobrodružství dost a touží, aby doplul šťastně do přístavu, konečně po letech opustil loď a usadil se (

Červené slunce připlav k nám/ nebe a moře já jenom znám/ rožni mou lampu v temných tmách/ řekni že zem je na dosah

). Slyšíme jedinečný rytmus parní strojovny neúnavně pohánějící lodní šroub či koleso, žádná jiná mašina než pára takovou melodii nemá. Píseň

Bláznům pár

je sice na desce věnovaná Vlastákovi, ale troufám si tvrdit, že patří všem, kteří na svá toulavá léta ještě nezapomněli (

Tak se vracím do těch let kdy byl ještě mladej svět/ z dálky na mě mávají kluci rozesmátí/ bláznům pár co jsem znal jimž jsem svoje písně psal/ věřit musím že se třeba jednou vrátí

).

Rytmus "tempo di vlak", toulání, kamarádství, touhy, dálky, návraty, romantiku, více či méně nacházíme ve všech písních na tomto albu, o čemž vypovídají i jejich názvy:

Tuláckej král

(

Sešlapaný boty z kůže neholená tvář/ starej hobo co má v očích dalek svatozář/ do tunelu vlak se řítí pod mašinou jiskry svítí/ ozvěna šum kotle odráží

) - už jsme o tom slyšeli zpívat mnohokrát, ale žádnou zvětralost necítím,

Hombre

(

Hej hombre vstávej aby se chlap z tebe stal/ hej hombre vstávej rychle svoje cajky zbal

). CD se uzavírá vyznáním v písni

Toulám se dál

(

Nepočítám měsíce a roky v nichž jsem žil/ zapomínám jména měst a států kde jsem byl/ v upocenejch dlaních svírám opratě mejch snů/ za deštivejch nocí spřádám plány útěků a tak toulám, toulám se dál

). Kapela neodolala zařazení jedné převzaté písně, která zdánlivě nezapadá do vandrovní atmosféry. Ve

Scarborough

Paula Simona s českým textem Jiřího "Edmonda" Pavlíčka, v níž umírající voják posílá poslední vzkaz své milé (

v peřinkách děťátko spí / pak řekni jí, jak moc jsem ji chtěl / netuší, že polnic hlas drásá svět

) se hlásí ke svému obdivu písním Simona a Garfunkela. Ale nezpívají se snad u ohňů?

Písně pro FK napsalo několik autorů: Robert "Roby" Čechák pět, Milan "Red" Šebek tři, Roman "Endy" Kubena dvě, Pavel "Jim" Macháček, Martin "Sam" Lukášek a Jaroslav "Hráč" Řezáč po jedné. V textech se sem tam mihnou kostrbatosti (

Já na prstech bolavý puchejře mám/ těch rozličnejch tónů já jimi znám

) v

Bolavých křídlech

, ale dobře se to zpívá. Ve sborech jsou ještě spíše klukovské trojhlasý příjemně sladěny, i když

tam i v sólovém zpěvu slyším malinko nejistotu v dlouhých slabikách s nízkou samohláskou a. V

Dopise na vojnu

, ve

Scarborough

, v

Písni ze života

i několika dalších mě trochu ruší zpěvákovo(?) nekmitné ř. Tady se trochu zlobím. Když muzikant věnuje spoustu času hře na nástroj a vybrušuje svůj zpěv, proč si nenechá poradit, jak celkem jednoduše odstranit vadnou výslovnost téhle české hlásky?

V bookletu se dočteme o historii a obsazení kapely, prohlédneme si její foto. Na kytary hrají Milan "Milda" Dvořák a Vlastimil "Vlasták" Libra, rytmiku obstarává Zdeněk "Číra" Jirčík, kontrabas Pavel "Jim" Macháček. Zpívají všichni, kdo sóla, se bohužel nedovíme. K CD patří velmi přehledný, vkusný a trvanlivý zpěvník obsahující komplet skladeb s texty a akordy, fotografie, ilustrace a dvě písně Paula Simona s Pavlíčkovými texty - Dnes tě čeká N.Y. a Boxer. Ty byly také natočeny, ale na desce se nakonec neobjevily kvůli neobdržení autorských práv.

Falešná karta hraje a zpívá své písně nefalšovaně srdcem. A sugestivně. Necelých 38 minut trempíren mne, která už se přece jen nějaký čas netoulá s báglem na zádech a nespí pod smrkem, alespoň zprostředkovaně přeneslo k mým dávným vandrům, ohňům, vzpomínkám, kamarádům. Za to jí upřímně děkuju.

Poznámka na závěr: Na zadní straně obalu cedéčka hledíme do plamenů. Oheň jsem si na balkoně přece jen netroufla rozdělat. Znáte lidi, nepochopili by to. Hasiči, policie, lékař?

Falešná karta

- *Kamarádům...*

, vydáno vlastním nákladem, 2003, 38 min.

- *Sedmnáctá míle* - *Dálky* - *Bolavá křídla (Čírovi)* - *Dopis na vojnu* - *Scarborough* - *Námořník* - *Píseň ze života (táta a syn)* - *Nepolapitelní* - *Štěstí* - *Tuláckej král* - *Sebevrah* - *Bláznům pár (Vlastákovi)* - *Hombre* - *Toulám se dál (Mildovi)*